

*Jeesus sanoi hänelle:
"Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun,
se elää, vaikka olisi kuollut.
Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.
Uskotko sen?"*

Johannes 11:25,26

Valkoinen krookus kertoo jotain uudesta ja puhtaasta, mikä puhkeaa talven roudan jälkeen. Hengellisesti saamme myös aloittaa puhtaassa alussa ja sovituksen armon alla.

Kukka nostaa kukintonsa ylöspäin ja valoon. Se saa taivaan kastetta ja kirkkautta osakseen. Kuihtunut ja kuiva kuuluu menneeseen. Se luo ainoastaan kontrastin uuden puhtaudelle.

Tätä armoa ja tätä elämää Kristus lahjoittaa jokaiseen päiväämme ilmaisena lahjana. Hän pesee pois syntimme ja lahjoittaa lumivalkeuden, jonka näemme myös krookuksen terälehdissä.

Näemme taivaan suloisuutta siellä, missä syntimme ovat poissa. Valo ja taivaan kaste kohottaa mielemme kiitokseen yhdessä kevään kukkasen kanssa. Saamme turvautua Jumalan hyvyyteen ja etsiä hänen apuaan ja hoitoaan kaikissa asioissamme. Hän on lähellämme.

*Ja minä annan heille iankaikkisen elämän,
ja he eivät ikinä huku,
eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.*

*Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut,
on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää
heidä minun Isäni kädestä.*

Minä ja Isä olemme yhtä. Johannes 10:28-30

*Olin ystäväni kanssa arboretumissa katsomassa ruusuja.
Huomasimme, että monia kauniita ruusuja oli karisseina
maassa. Ystäväni poimi pyynnöstäni yhden ruusuista
käteensä. Pyysin häntä pitämään kättään siten, että
taustalle tulee vain ruohoa.*

*Kun kotona katsoin kuvaa, muistui mieleeni yllä olevat
raamatunjakeet. Olin aina kuvitellut kulkevani ikään kuin
Taivaallisen Isän rinnalla pitäen kädestä kiinni. Ehkä jopa
puristaen, ettei ote heltäisi. Kuvani äärellä ajattelin
ensimmäistä kertaa toisin Isän kädessä oloa. Siinä voisi
jopa levätä turvallisesti, puristamatta, jännittämättä. Ei
tarvitsisi ottaa kiireisiä askeleita, jotta pysyisi mukana.*

*Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän,
johon se poikasensa laskee: sinun alttarisi,
Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun
Jumalani.
Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat!
He kiittävät sinua alati.*

Psalmi 84:4,5

Pienen varpusen saarna

Kerran ajoin autoni uupuneena, ahdistuneena ja huolestuneena parkkipaikalle eräässä kaupungissa. Kun sammutin autoni moottorin, huomasin varpusen. Se oli kuskinpuoleisella sivupeilillä. Etäisyys kasvoihini oli tuskin metriä enempää. Varpunen käännähteli peilillä. Välillä näytti siltä kuin se katselisi minua täysin pelottomasti. Mieleepi nousi, mitä Jeesus opetti varpusesta ja Isästämme taivaassa.

Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.
Matt.10: 29-31

Saarna oli koskettava. Se jäi mieleeni loppuelämäni ajaksi. Minä tunsin itseni tuossa hetkessä todella surkeaksi ihmisenä ja kristittynä. Jumala lähetti kuitenkin pienen linnun lohdukseni. Varpusen saarna kertoo myös siitä, että saamme olla pieniä, vailla ulkonaista hohtoa, terveyttä tai voimaa. Tällaisina saamme tunnustautua kuuluvamme Jeesuksen seuraan, ja olemme Isämme lapsia. Hän pitää meistä huolen. Hän hoitaa meitä sanallaan.

*... hän on haavoitettu
meidän rikkomustemme
tähden, runneltu
meidän pahain
tekojemme tähden.*

*Rangaistus oli hänen
päällensä, että meillä
rauha olisi, ja hänen
haavainsa kautta me
olemme paratut.*

Jes. 53: 5

Haavoitetun turvissa

*Heinäkuinen luonto kutsui seuraansa kauneudellaan ja puhutteli
hiljaista kulkijaa. Mietin hengellisiä asioita ja katselin Luojan tekoja.
Kesämökin lähellä kasvaa kookas villiruusu. Sen ympärillä on
korkeaa heinikkoa. Kurjenkellot alkoivat kukkia ruusun juurella.*

*Katsoin yhtä mutkalle taipunutta, maahan painunutta kurjenkelloa.
Se oli muun kasvillisuuden lähes peittämänä. Kohotin sen pystyyn
ja näin elävän, maahan asti taipuneen ruusunoksan siinä vieressä.
Tuin kurjenkellon tähän. Siinä olivat ruusun okaat ja tähän varteen
tukeutunut kellokukka aivan lähekkäin.*

Tänä aikana on niin paljon sellaista, mikä saa kasvamaan maata pitkin ja tukahtumaan. Kuitenkin Kristus alentui tähtemme. Hän kumartui riittävän alas, 'maahan asti', kuten ruusun oksa. Hän otti kantaakseen syntimme, taakkamme ja meidät samalla. Näin voimme pysyä pystyssä ja valveilla. Mikään ei voi meitä tukahduttaa, kun pysymme Hänessä.

... ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut

Juuri Kristuksen haavat antavat meille käsittämättömän ja koskettavan rauhan ja levon. Tämä on syvää yhteyttä Jumalaan. Se on jotain, mikä ei häviä olemattomiin, vaikka tämä fyysinen olemuksemme kärsii vielä vaivoja, kipuja ja ahdistuksiakin. Olemme liitetyt iankaikkiseen Jumalaan todellisella tavalla Kristuksen kuuliaisuuden ansiosta.

Huomaan itsekin yhä vaan selvemmin, ettei minulle oikeasti jäisi mitään uskolle tärkeää jäljelle, jos Jeesuksen ristin sovitustyö otettaisiin pois, tai jos siitä tehtäisiin vain kuin alku "varsinaiselle uskonelämälle". Kuinka opettavaista on ollut kokea itsekin ahdistusta, hätää, uupumusta ja hylkäämisen pelkoa, joskus ihan kipuun saakka. Näin voin myös omasta kokemuksestani käsin ymmärtää mikä on keskeisintä. Jos aito evankeliumi hävitetään, ei jää mitään annettavaa hengellisessä hädässä olevalle. Ei jää ajallista eikä iankaikkista apua.

Vain Kristuksen ristin työllä on merkitystä. Olemme haavoitetun turvissa. Olemme syvästi hoidetut. Meillä on rauha.

*Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki;
särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.
Psalmi 51:19*

Liitän tähän kuvaan pienen selityksen. Kuljin kerran myöhään syksyllä järven rantaa pitkin. Järvi alkoi olla jäähileessä. Katsoin myös maahan jalkojeni viereen. Jää oli muodostanut monenlaista pitsikuviota.

Katsopas! Siinä on aivan pieni jäinen sydän. Mitäpä jos yrittäisin siirtää sen tuon laudoituksen päälle, ajattelin. Olen huomannut, että saan puhelimella kuvattua pienen ja värittömän, mitättömän kohteen kuin uutena ja erilaisena siirtämällä sen oikealle alustalle ja sopivaan valoon.

Niin yritin siirtää ehkä noin senttimetrin kokoista jääpalaa laudan päälle. No, rikkihän se tietysti meni. Siitä tuli särkynyt sydän. Jäin katsomaan nyt uudessa valossa tätä häviävän pientä, rikkoutunutta jään murusta. Tällaisia kylmettyneitä sydämiä, jäisiä ja murtuneita ihmissydämiä tahtoo Jumalamme muistaa.

Nämä viisi lyhyttä kuvahartautta löytyvät kirjastani ”**Hoida sanallasi**”. Kirjassa on yhteensä 36 sivua, valokuvia ja raamatunjakeita muilla sivuilla. Käytän omaa Raamattuani, joka on 1933/38 kirkkoraamattu. Lukija voi pitää rinnalla omaa Raamattua. Olen merkinnyt lainaamani jakeet näkyviin.

Kirjaa on myynnissä [booky.fi](https://www.booky.fi) kautta, ja vähitellen lainattavissa kirjastoista:

https://www.booky.fi/search.php?search=Ceta+Lehtniemi#!product_id=9789526953427

Olen laittanut Ifolorissa painattamani kirjan hinnan hyvin alas, paljon alle tekemiskustannusten.

Ceta Lehtniemi
Lohjalla 19.1.2021